

Obchod se štěstím

Irina Semina

Povídky, které vás udělají šťastnou

FRAGMENT

Obchod se štěstím

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

Karel Čapek – Povídky z jedné kapsy

Dušek Václav – Alexandre Dumas – Tři mušketýři

Ivan Mládek – Ivan Mládek – Fejetony

Drašar Jiří – Cesta ohněm a jiné povídky

Urbanová Markéta – L. N. Tolstoj – Anna Karenina

Irina Semina

Obchod se štěstím – e-kniha

Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Obchod se štěstím

Irina Semina

Elfka a její pohádky

Hvězdu jménem Elfka rozsvítila na pohádkovém nebi psycholožka, tělesně orientovaná terapeutka a pohádkoterapeutka Irina Semina. Elfka žije v Rusku na daleké Sibiři. Když najdete na mapě jezero Bajkal, které je proslulé svojí průzračnou vodou, hloubkou a krásou, tak vězte, že žije právě tam. Jen na takových čarovných místech mohou vznikat kouzelné pohádky, které Elfka posílá do světa.

Elfka je pohádková bytost, trochu víla, trochu mimozemšťanka a trochu postava, která vzešla z kouzelného příběhu. Má zrzavé vlasy, jízlivý úsměv, velká duhová křídla a velmi svérázný a nezaujatý pohled na svět a lidi. Umí nahlédnout do nitra věcí a všimnout si toho, co zůstává letmému pohledu skryto. Možná že právě tento svěží pohled na obyčejné věci je důvodem, proč jsou pohádky Iriny Seminy tak populární a žádané nejrozličnějšími lidmi: čtou je rádi děti i dospělí.

V Rusku jsou Elfčiny pohádky velmi populární. Od září 2010 vyšlo už 11 knih, kolekce karet 24 kroků ke šťastnému životu a nyní se připravuje do tisku dvanáctá kniha s názvem Planety lásky. Většina pohádek je volně ke stažení na internetu a jsou překládány do mnoha jazyků.

Lidé, kteří měli tu čest se s Elfčinými pohádkami seznámit, o nich píšou:

Elfko, moc Vám děkuji za Vaše úžasné pohádky. Kdybyste jen věděla, jak mi pomáhají žít! Měnit se k lepšímu a dívat se na život jinými očima. Jste úžasná víla, která do našich srdcí přináší teplo a světlo.
Ještě jednou děkuji.

Elenka

Dobrý den Irino,

dočetla jsem se, že Vám vyšla nová kniha. Gratuluji!

Je skvělé, že jste se ve své spisovatelské dráze vydala cestou léčivých pohádek. Dneska se píše kdeco, ale většinou je to prázdné a nestojí to za nic. Ale vaše pohádky jsou moudré a pohladí na duši.

S úctou

Marina Schneider, Německo

Myslím, že Elfčiny pohádky jsou pro všechny skutečný dar z nebes. Pro mě jsou opravdovým lékem na duši, posilou ducha a balzámem na srdce. Děkuji, Elfko, Vám i všem, kdo tvoří Vaše internetové stránky, tiskne a vydává Vaše knihy a jakkoliv se podílí na Vaší tvorbě a jejím šíření po světě. Přejí Vám hodně zdraví, radosti, inspirace, a ať se Vám splní všechna přání. My čtenáři Vás už rádi máme.

Jelena

Přečetla jsem si jenom malý úryvek z vaší pohádky a už ten mě rozveselil a zahrál na duši. Máme postiženého syna. A i když toho zatím moc neumí a jen máločemu rozumí, lásku a něhu chápe. Díky němu jsme si i my začali vážit lásky a chápat její podstatu.

Venuše

Milá Elfko,
vaše pohádky jsou prostě zázračné. Jsou doopravdy živé. Když je člověk čte, ocitá se v jiném světě. Nejsou to jen pohádky, je to průvodce životem. Každý alespoň jednou v životě četl knihu plnou moudrých rad, jak správně žít, jak se chovat nebo jak se dostat z deprese, ale většinou všechny rady hned po přečtení zapomněl. Ale vaše pohádky zůstávají v povědomí navždy. Museli je napsat sami andělé. Když je člověk čte, prožívá s hrdiny každý okamžik, jako by ho prožíval on sám. Moc vám děkuji, Elfko.

Přeju vám hodně štěstí a tvůrčích úspěchů.

Ljubov

Milá Elfko,
jste kouzelnice. Děkuji vám za skvělé internetové stránky. Když je čtu, raduju se jako dítě. Přeju vám hodně zdraví.
Dne 23. 10. 2006 jsem začal nový život. Získal jsem komplexní systém regeneračních schopností. Změnil jsem svůj životní styl a způsob uvažování. Uvěřil jsem ve vlastní síly a možnosti a začaly se dít zázraky. Vyhodil jsem brýle. Už jsem nepotřeboval léky. Moje duše i tělo se uzdravily. Je to doopravdy NOVÝ ŽIVOT!
Dne 31. 12. 2010 v 16.30 jsem v bulharské televizi ukázal divákům jeden kouzelný nástroj k řešení problémů – nástroj na mýdlové bubliny z Obchodu se štěstím. Z druhé kapsy jsem vytáhl geniální vynález k vyloučení úsměvu na zamračených tvářích – poslední roky tolik opomíjený kaleidoskop, který dokáže vytvořit množství nejružnějších a jedinečných kombinací barev.
Posílám odkaz na TV archiv kanálu 7: <http://www.tv7.bg/videoArchive/65032>, strana 2, nahrávka z 31. 12. 2010.
Chtěl bych svůj dopis zakončit slovy z Obchodu se štěstím – VÝCHOD JE! Ověřil Dimitr.

Dimitr, Bulharsko

Několik slov autorky

Povím vám naprosto neuvěřitelný příběh o tom, jak se tahle kniha ocitla ve vašich rukách.

Kdysi dávno, když jsem ještě byla malá, zdálo se mi o České republice (tehdy to bylo ještě Československo) poprvé. V tom snu jsem přesně věděla, že je to ona, procházela jsem se úzkými uličkami, prohlížela si taškové střechy, výlohy obchodů... Když jsem se probudila, zdálo se mi to divné. V České republice jsem přece nikdy nebyla, nemám tam žádné známé ani příbuzné, odkud bych tedy mohla vědět, jak vypadá? Ale ve snu jsem stále měla takový kouzelný pocit, jako bych se dostala do pohádky. A ten sen se mi ustavičně vracel.

V dospělosti mě moje cesty zavály daleko od České republiky. Ale před několika lety se mě v jednom rozhovoru kdosi ptal na mé toužebné přání. Bez přemýšlení jsem vyhrkla: „Podívat se do České republiky!“ Můj sen se mi občas vracel a nedovoľoval mi zapomenout na tu pohádkovou zemi, kam mě čas od času unášely moje sny.

Po nějaké době jsem začala psát pohádky. Nejdříve jen tak pro radost, ale pak se začaly dít učiněné zázraky: potkala jsem skvělou ženu, ředitelku Institutu pohádkoterapie Taťánu Dmitrijevu Zinkevič-Jevstignějevu, ta mě dala dohromady s petrohradským nakladatelstvím Řeč, kde jsme za rok vydali společně osm knih. Všechno šlo hladce, jako mávnutím kouzelného proutku.

A jednoho dne jsem dostala dopis od úžasné ženy Jeleny Ryžakové – odkud myslíte, že byl? Z České republiky! Jelena mi psala, že přeložila moji pohádku Obchod se štěstím do češtiny a že pohádka se líbila všem jejím přátelům a známým. Jelena je velmi sympatický a pozitivní člověk, brzy se z nás staly přítelkyně a napadlo nás, že moje knihy se musí dostat do České republiky. Jelena začala s vervou překládat a jednat s nakladatelstvími a ve mně

všechno jásalo: „Ano! Už je to tady! Českou republikou mám už na dosah a dostanu se do ní tím nejpohádkovějším způsobem.“

Myslím, že nám pomáhala vyšší síla, protože všechno šlo jako po másle. Nakladatelství Fragment projevilo o pohádky zájem a já jsem napsala knihu speciálně pro Českou republiku a pojmenovala ji Obchod se štěstím – podle pohádky, která inspirovala Jelenu k jejím dalším činům.

Jestli držíte Obchod se štěstím v rukou, tak je to výsledek celé řady kouzelných událostí. Buď zdráva Česká republiko – pohádko mého dětství! Děkuji všem, kdo se podílí na vydání této knihy, děkuji mojí literární agentce Jeleně Ryžakové, nakladatelství Fragment a vám, milí čtenáři.

Irina Semina

JSEM ŠŤASTNÁ!

Pozvánka na štěstí

Chci vás pozvat do velmi zvláštního obchodu, kde se prodává – co myslíte??? – ŠŤESTÍ!

Chcete říct, že štěstí se nedá koupit? Že ho nelze chytit, držet ho ani se ho dotknout?

Samozřejmě že ne. Vždyť štěstí je stav duše, který nám na okamžik dává křídla. V jednu chvíli jsme absolutně šťastní a za okamžik už zase ne a bývají i chvíle, kdy nám do zpěvu není vůbec.

Ale představte si, že jste se naučili každý okamžik naplňovat štěstím. Třeba teď, právě v tento okamžik jste šťastní. A za chvíličku jste zase šťastní. Proběhne celý den a štěstí vás neopouští. A zítra i pozítří, ať se děje, co se děje, jste stále šťastní.

Představte si, jaký by byl váš život?

Všechny pohromy a trápení by ve zmatku ustoupily – mají rády vzdychálky a smolaře, na šťastné lidi se lepí nerady.

Říkáte, že jsou to pohádky? Ano, jsou. Ale co jiného by vám mohl pohádkoterapeut nabídnout? Váš život se může stát pohádkou, pokud to budete chtít.

Vždyť každý si může vytvořit svůj šťastný prostor sám, svými rukama. Každý okamžik svého života můžete udělat šťastným – to vše je možné. Jak? To vám samozřejmě prozradím. Rozdělím se s vámi o všechno, co

vím a umím, o všechno, co jsem se naučila na své cestě životem. Mám ráda, když je na světě hodně šťastných lidí. A věřte, že když se to podařilo mně, mým přátelům a čtenářům, podaří se to i vám.

**VÍTEJTE V OBCHODU
SE ŠTĚSTÍM!**

Obchod se štěstím

Pondělí je náročný den a díkybohu, že taky někdy končí. Loudala jsem se z práce a cítila se tak, jak vypadalo nebe – zamračeně, pošmourně, jako před bouří. Venku mrholilo, takže to bylo ještě horší. A aby toho nebylo málo, když jsem zahrnula do ulice vedoucí k našemu domu, ukázalo se, že se tudy nedá projít. Ulice byla zavřená kvůli opravám, které byly v plném proudu. Silničáři pečlivě uzavřeli průchod barevnou páskou a pověsili na ni ceduli s nápisem *Východ není*. Třebaže ani vchod tam žádný nebyl. Nedalo se nic dělat: nalevo vedl dlouhý plot kolem školy, napravo kolem polikliniky. Nezbývalo, než si vybrat – vlevo, nebo vpravo. V duchu jsem zanařadávala a vydala se kolem školy.

Nikdy jsem touhle klikatou cestou nešla. A proto jsem si nikdy nevšimla toho obchůdku. Byl na konci obyčejného činžáku a jeho název okamžitě podnítil moji představivost: jmenoval se Obchod se štěstím.

To by mě zajímalo, co se v takovém obchodě může prodávat? pomyslela jsem si očarovane. V tu chvíli se rozpršelo dvakrát tak silně, takže jsem se s úlevou do obchodu schovala. Dveře se za mnou tiše zavřely a melodický zvuk zvonečku mě rozechvěl až někde hluboko uvnitř. Jako by se někdo v mém nitru rozesmál. Vyvolalo to ve mně takový radostný pocit, jako by se mělo stát něco příjemného.

Když jsem vešla dovnitř, zůstala jsem stát jako opářená. Popravdě řečeno jsem byla trochu v rozpacích. Obchod byl poněkud zvláštní a připomínal spíše opuštěný sklad plný různého haraburdí. Mezi pulty a regály chodili zákazníci a prohlíželi si všelijaké zboží. Všude vládl veselý ruch. K východu zamířila stařenka, která zářila jako lampion. Když procházela kolem mě, usmála se a mrkla na mě.

„Promiňte, co se tady prodává?“ zeptala jsem se.

„Jak to myslíte?“ divila se stařenka. „Co je napsáno na obchodě, to se taky prodává. Štěstí, děvenko. Štěstí!“

„A... v jaké formě?“

„V jaké si vybereš, milá zlatá. Na metry, na kila, na kusy.“ Musela jsem vypadat pěkně natvrdle, protože stařenka se zasmála. „Jenom se neboj, děvče, zboží je kvalitní. Jsem stálá zákaznice. Bude se ti tu líbit.“

Zatímco stařenka za zvuku zvonku vyklouzla z obchodu, už se ke mně hrnul prodavač v modrém plášti se jmenovkou na prsou. Na jmenovce stálo: *Michail, prodavač štěstí*.

„Promiňte mi prosím, že jsem se vám nemohl hned věnovat, máme hodně zákazníků a spoustu práce,“ omluvil se mi prodavač štěstí Michail. „Vidím, že jste u nás poprvé.“

„Vy si pamatujete všechny zákazníky osobně?“ podivila jsem se.

„Samozřejmě. Když se někdo rozhodne, že chce být šťastný, obvykle se stává naším stálým zákazníkem,“ vysvětlil mi Michail.

„A co konkrétně je na tom vašem zboží tak... šťastné?“ zeptala jsem se s jistými pochybami.

„Dost řečí,“ vzpomatoval se náhle Michail. „Dovolte mi, abych vám udělal malou exkurzi a ukázal vám zboží... tak nějak osobně.“

Vzal mě za loket a vedl k regálům.

„Všimněte si prosím, zde máme kouzelné kaleidoskopy. Dodávají životu lesk. Pokaždé je to nový zážitek, ohňostroj barev, množství nejrůznějších kombinací.“

„Vždyť je to jen hračka,“ namítla jsem.

„Vy si snad myslíte, že život je vážná věc?“ zeptal se mě Michail.

„Jistěže vážná,“ přikývla jsem. „Kdyby si tak dospělí mohli hrát jako děti...“

„Tak si hrajte,“ navrhl mi Michail. „Kdo vám to může zakázat, vždyť jste dospělá.“

„Ale já mám povinnosti... práci. A vůbec,“ ohradila jsem se sklesle.

„Jen si pohrajte. Pro začátek si vezměte ten kaleidoskop. Až se budete nudit, až vám bude smutno nebo až budete přepracovaná, věnujte mu chvilku času. Uvidíte, jak se váš život rozsvítí zářivými barvami.“

„Rozmyslím si to,“ řekla jsem diplomaticky.

„Tak tedy pokračujme,“ navrhl Michail. „Ukážu vám, jak funguje bublifuk. Podívejte se. Jen se podívejte, každá bublina je jiná. A jak praskají.“

„No a co?“ nechápala jsem.

„Jak – *no a co*?“ zvolal radostně Michail. „Všechny vaše problémy prasknou jako mýdlové bubliny. Lehce. Krásně. S radostí.“

„Kéž by tak snadno mizely i v životě,“ povzdychla jsem si.

„Většina našich problému je až moc nafouknutá. Stejně jako ty bubliny. Naučte se chovat se k problémům jako k mýdlové bublině – podívejte se na ni, pokochejte se tím, jak se přelévá, pokochejte se jejím tvarem, velikostí a nechte ji, ať praskne. Přesně takhle.“ A vyfoukl ještě spoustu malých duhových bublinek.

Ten Michail říkal samé zvláštní věci. Ani nevím proč, ale chtěla jsem mu to věřit. Bylo v něm něco takového... naléhavého.

„Tak dobře, možná na tom něco je,“ souhlasila jsem. „Ale věřit tomu, že kaleidoskop a bublifuk jsou štěstí, to nemůžu. Nezlobte se.“

„Tak to musíme jít do oddělení látek. Máme tu úžasné oddělení látek,“ nenechal se prodavač štěstí rozladit. „Vstříc štěstí vpřed!“

Pospíchala jsem za ním k dalšímu regálu. Tam jsem skutečně uviděla nejrůznější látky naprosto neuvěřitelných barev. Prodavač v tomto oddělení právě obsluhoval dámu středních let.

„Máte nějaký veselý vzoreček?“ ptala se zákaznice.

„Samozřejmě madam. Podívejte se,“ řekl s radostí prodavač a rozložil před ní světle zelenou látku s potiskem legračních tančících zajíčků. „Výjimečně veselý vzoreček. Pojďme se jim společně zasmát.“

Začal se smát a dáma se k němu přidala. Zajíkali se veselým smíchem, očividně spokojení jeden s druhým i se svými životy. Také jsem se začala bezděčně usmívat.

„Ušiju si veselou zástěru a chňapky. Až budu vařit oběd, úsměvy napadají do jídla a celá moje rodina bude veselá,“ rozhodla se dáma.

Mimoděk jsem začala obdivovat její tvář – jako by zářila zevnitř, v očích a v koutcích úst jí ještě tančil úsměv.

„Někdy se stačí obklopit příjemnými věcmi, aby se život stal stejně příjemným,“ vysvětlil mi Michail.

„Je to opravdu tak jednoduché?“ nevěřila jsem. „Vždyť jsou to takové maličkosti.“

„Ale život se přece skládá z maličkostí,“ řekl mi důvěrně Michail. „Štěstí se také skládá z maličkostí. Vždyť se přece říká: Maličkost, ale potěší. A umíte si představit, co nastane, když bude takových maličkostí hodně?“

„Umím,“ usmála jsem se. „Štěstí.“

„Konečně jste pochopila podstatu našeho zboží,“ byl nadšený prodavač štěstí Michail. „A to ještě není všechno, pojďme dál. Chci vám ukázat naši novinku. Velkou knihu štěstí. Zrovna jsme ji dostali.“

V oddělení knih měli všechno možné, ale Michail mi nedal příležitost si knížky dobře prohlédnout. Hned mi strčil do ruky sympatickou knížku v pestrém obalu. Nazdařbůh jsem ji otevřela a velmi jsem se podivila. Nic

v ní nebylo. Tedy skoro nic. V horním okraji stránky bylo napsáno: „Dnes byl nejšťastnější den v mém životě!“ a na spodním okraji: „A zítřek bude ještě lepší!“ Jinak byla stránka prázdná, jenom nalinkovaná jako sešit pro prvňáčky. Listovala jsem dál, ale všechny stránky byly stejné.

„Tak jak se vám líbí?“ zeptal se s pýchou Michail.

„Ale vždyť tu není nic napsáno,“ odpověděla jsem rozhořčeně.

„No právě,“ potvrdil Michail. „A o tom to celé je. To vy ji budete psát.“

„Ale já...“ zarazila jsem se, „já to přece neumím.“

„Dnes to neumíte, ale zítra se může všechno změnit,“ řekl Michail tajemně. „Mohl bych vám dát malou přednášku?“

„Ale ano, samozřejmě.“ Byla jsem zvědavá.

„Každý den je naplněn různými událostmi, některé se nám líbí, jiné ne. I když je to zvláštní, pamatujeme si spíše ty *špatné* události, zatímco ty *dobré* ne. Prostě ty dobré nám připadají přirozené, jako že to tak má být. A naše štěstí je ve výsledku zkalené. Souhlasíte?“

„Ano, to je pravda,“ přikývla jsem, „někdy může úplná maličkost zkazit člověku celý den.“

„Velká kniha štěstí vám nabízí přesně opačnou cestu. Můžete si do ní zapisovat jenom ty šťastné události. Alespoň pět denně. Nebo víc, ale určitě ne méně.“

„Ale kde bych vzala tolik šťastných událostí za den?“ protestovala jsem.

„Dovolte mi, abych s vámi nesouhlasil, ve skutečnosti je to velmi jednoduché, jenom jste to ještě nezkusila,“ ohradil se prodavač štěstí. „Samozřejmě že ze začátku budete muset přeladit své myšlení na novou vlnu, ale brzy tomu přijdete na chuť, je to přece velmi příjemné. Zkuste to hned teď. Co šťastného se vám dnes stalo?“

„Nevím,“ řekla jsem unaveně. „Dneska jsem měla těžký den.“

„Stal se vám nějaký úraz?“

„Ale jděte,“ polekala jsem se.

„No vidíte, to je přece štěstí. Hned si to запиšte,“ zaradoval se Michail. „Ztratila jste dnes něco?“

„Ano, ztratila jsem důležitý dokument, ale potom jsem ho našla mezi papíry,“ potvrdila jsem.

„To jste měla štěstí. Nemám pravdu?“ pokračoval v přednášce Michail.

„Máte, souhlasila jsem. Měla jsem štěstí, že se našel.“

„A teď to zkuste sama, už vám to jde,“ povzbudil mě Michail.

„Tak tedy... dneska jsem potkala legračního pejska. Hodně chundelatého a v oblečku. Vypadal jako z cirkusu. A jeho panička taky. Byla celá chundelatá. Jako by si z oka vypadli.“

„No vidíte, to je skvělé. Jde vám to výborně,“ pochválil mě Michail.

„A ještě jsem dnes konečně uzavřela vyúčtování. Jsem unavená, ale mám to hotové.“

„Tak to už máme čtyři,“ spočítal Michail. „Zbývá ještě pátá příhoda. Takže?“

„Co se ještě stalo?“ přemýšlela jsem. „Potom začalo pršet. Šla jsem domů a tam opravovali cestu. Musela jsem to obejít... Ano! Potom jsem zašla do vašeho obchodu,“ vykřikla jsem. „Zapište to.“

„Velmi rád,“ poznamenal prodavač štěstí. „Jsem polichocen, že to chcete přidat do seznamu šťastných událostí. Takže, máme zapsaných pět příhod. Začala jste psát svou Velkou knihu štěstí.“

„A to ji mám psát každý den?“ zeptala jsem se. „A co až dojdou stránky?“

„Tou dobou už si vaše mysl zvykne zaznamenávat šťastné události automaticky, nejen pět událostí denně, ale mnohem víc,“ sliboval Michail. „A váš život bude naplněn štěstím.“

„Moc vám děkuji,“ řekla jsem. „Myslím, že si tu knihu koupím.“

„Přijměte ji jako dárek od našeho obchodu,“ kývl elegantně hlavou Michail. „Novým zákazníkům dáváme pokaždé nějaký dárek.“

„To mám ale štěstí.“ zaradovala jsem se. „Děkuji vám.“

„No vidíte, to je už šestý bod ve vašem dnešním seznamu,“ usmál se Michail.

„Přesně tak. A ještě si vezmu bublifuk na praskání problémů a kaleidoskop na rozjasnění života. To je sedmý a osmý,“ vyhrkla jsem.

„To jsem moc rád. Mám vám to zabalit do našeho papíru?“

„Buďte tak hodný,“ poprosila jsem ho a stále jsem se usmívala.

Papír byl také velmi sympatický, celý oranžový s velkými bílými puntíky. Byl na něm nápis *Jsmo odsouzeni ke štěstí!* Nápis se mi líbil.

Michail mě doprovodil k východu. Na dveřích byla krásná bílá cedule s nápisem *VÝCHOD JE!* Ta cedule se mi taky líbila.

„Tyhle cedule máme na všech dveřích,“ řekl Michail, „abychom nezapomněli, že vždycky existuje nějaká cesta ven. Děkuji za váš nákup. Přijďte zas.“

„Určitě přijdu,“ slíbila jsem. „Chtěla bych si prohlédnout i jiné zboží.“

„Stálé zákazníky vždycky rádi vidíme,“ řekl Michail nadšeně.

„Jsem si jistá, že k vám chodí celé město,“ zajímala jsem se.

„Bohužel ne,“ zalitoval prodavač štěstí. „Je to zvláštní, všichni říkají, že chtějí být šťastní, ale jen málokdo se snaží pro to něco udělat. Ale my na tom pracujeme. Vylepšujeme sortiment, balení i reklamu. Takže u nás vždycky najdete něco nového a zajímavého. Na shledanou. A hodně štěstí!“

Zvonek melodicky zacinkal a já se ocitla na ulici. Moje duše si propěvovala. Šla jsem domů a lidé se za mnou otáčeli. Určitě kvůli tomu

oranžovému balíčku. Anebo proto, že jsem se stále usmívala. Možná jsem teď zářila jako ta stařenka, kterou jsem potkala u vchodu. Tohle bylo také štěstí.

„Devět,“ řekla jsem automaticky. „Nesmím si to zapomenout zapsat do své Velké knihy.“

**KUPTE SI V OBCHODĚ SE ŠTĚSTÍM
KOUZELNÉ ZBOŽÍ!**

**KALEIDOSKOP DODÁ VAŠEMU ŽIVOTU LESK A PESTROST.
VAŠE PROBLÉMY BUDOU PRASKAT A MIZET JAKO MÝDLOVÉ BUBLINY.
LÁTKA S VESELÝM VZORKEM VÁM ZLEPŠÍ NÁLADU.
VELKÁ KNIHA ŠTĚSTÍ VÁS NAUČÍ UVĚDOMOVAT SI OKAMŽIKY ŠTĚSTÍ.**

Zmohly vás velké či malé problémy? Ovládla vás lhostejnost? Život se vám už nezdá krásný? Vidíte všechno černě? V tom případě si hned musíte přečíst tuhle pohádku. Uvidíte, že nic není tak beznadějně, jak se zdá.

Můj pruhovaný život

Přišla za mnou ve chvíli, kdy mi bylo nejhůř – drobné nezdary, nepříjemnosti a jiné mrzutosti už dosáhly takového množství, že se spojily v jednolitý, neprůsvitný a nekonečný černý pruh.

Ne nadarmo se říká: „Neštěstí nikdy nechodí samo.“ Neštěstí se vždycky nahromadí. Představuju si to asi tak, že jedna malá šlamastyka vnikne do mého osobního prostoru, rozhlídne se a zjistí, že je tu dost místa na řádění, a tak začne nadšeně hulákat: „Haló! Pojďte všichni sem! Je to tady super!“ A na její volání se s křikem a pískotem objeví hned celé stádo a všechny začnou okusovat mladou travičku na mojí duši. Jen si zkuste je odsud vyhnat. A když všechno sežerou, jdou dál a místo zelené travičky po nich zbude jen ušlapané pole a doutnající hromádky čerstvého hnoje...

Zkrátka a dobře se na mě všechno sesypalo. V práci je to utrpení, v osobním životě naprostá tma a v peněžence černá díra. Kamkoli se hnu, všude na něco narazím... Je to čím dál tím horší. Ať dělám, co dělám, všude samé černo.

V Rusku existují dva rozšířené lidové způsoby, jak proti „temnému období“ bojovat – zapít ho a zajíst. Zapíjení nebylo pro mě – alkohol nemám ráda, nechutná mi –, ale zajídání jsem praktikovala už druhý měsíc a nad rostoucím břichem jsem jenom mávla rukou. Čím jiným se mám utěšit, když jsem tak sama a nešťastná než nějakým pamlskem? Bonbony, čokolády a všelijaké cukrovinky se staly mým lékem na hořké myšlenky.

A k tomu mi sousedka Valentýna přinesla od maminky neuroložky nějaké pilulky na spaní, protože kvůli všem těm hrůzám se mojí nejlepši

přítelkyní stala slečna Nespavost. Je fakt, že ty tabletky mi pomáhaly. O plnohodnotném spánku se sice mluvit nedalo, ale i tak jsem čas od času upadala do jakéhosi polozapomnění.

Takže jsem si osladila život půlkou bonboniéry *Černý samet*, docpala jsem se *Černým rybízem v čokoládě* a celé jsem to završila práškem na spaní. Lehla jsem si do postele a doufala, že alespoň ve spánku si trochu odpočinu od černých myšlenek. A právě tehdy ke mně přišla...

„Ležíš? Snažíš se usnout? Stejně ti to nepůjde,“ oznámila mi vesele Zebra, která se objevila u mojí postele.

„Tfu, potvoro,“ ulevila jsem si sklesle a snažila jsem se pochopit, jestli se mi to zdá, nebo mám vidiny.

„Sama jsi potvora,“ urazila se Zebra. „Dost na tom, že mi už druhý měsíc nadáváš, ještě na mě začneš plivat. Odejdu – a to teprve uvidíš!“

„Neodcházej,“ pospíšila jsem si s odpovědí. „Nechci tu být zase sama... Nemůžu usnout. Neodcházej, buď tady se mnou... Nemyslela jsem to špatně, to se jen tak říká.“

„Že se to říká?“ zařhtala zebra. „To je teda zoufalost...“

„A z čeho bych měla mít radost?“ ozvala jsem se.

„Ze života, třeba,“ nabídla mi Zebra.

„Ze života...“ odpověděla jsem schlíple. „Tohle není žádný život.“

„A co je to?“ zajímala se Zebra.

„Jen dlouhý černý pruh,“ řekla jsem rozhořčeně, natáhla jsem ruku na stolek a snažila se nahmatat další bonbon.

„Panečku,“ řekla Zebra ironicky. „To už jsem od tebe slyšela několikrát...“

„Co jsi slyšela? Kdy jsi to slyšela?“ nechápala jsem.

„Že život je jako zebra. Chvilí bílý, chvilí černý. Ty máš ráda různá příslaví a pořekadla, vid?“

„Asi jo,“ souhlasila jsem otráveně. „No a co?“

„No a nic,“ zebra si přešlápla z nohy na nohu. „Máš ke mně výhrady, tak jsem si to s tebou přišla vyjasnit.“

„Já? K tobě?? Výhrady???“ Zatracená halucinace! „K tomu jsem se ještě nedopracovala, mít výhrady k cizím zebrám.“

„Já nejsem cizí,“ urazila se Zebra. „Jen tak mimochodem, já jsem tvůj Život.“

„Život je zebra...“ došlo mi. „No dobře. Jiný život si nezasloužím. Pruhovaný kůň je jeho nejvhodnější podoba.“

„Sama jsi pruhovaný kůň,“ rozzlobila se zebra a dupla kopytem. „Vzpamatuj se! Copak jsem se sem hnala zbytečně? Myslíš si, že bys mě měla změnit? Že bys měla změnit svůj život?“

„Tebe ne. Život asi jo. Jen nevím, jak to mám udělat,“ postěžovala jsem si.
„Tak využij svoji šanci, když už jsem tady,“ navrhla Zebra. „Ptej se – odpovím ti. Jaké máš výhrady ke svému životu, ty moje pozitivní ženo?“

Tu *pozitivní* jsem přešla, protože samota mě už unavovala a teď se schylovalo k důvěrnému rozhovoru.

„No, říká se, že život je černobílý. Ale můj život je jenom černý,“ pronesla jsem svou hlavní výhradu. „Copak je to správné?“

„Není. Po černém pruhu vždycky následuje bílý,“ ochotně souhlasila Zebra. „Akorát ty jsi, nevím proč, šla proti všem přírodním zákonům...“

„Vážně?“ zajímalo mě.

„Dostala ses na černý pruh a vydala ses po něm podélně. Jsem přece pruhovaná. Podívej se pozorně na moji srst a pochopíš.“

„Vypadá to tak,“ potvrdila jsem a prohlédla si její pruhovaný bok. „Takže si to šinu podélně... A pořád samá černá...“

„A líbí se ti to tak?“

„Samozřejmě že ne. Co je to za život bez světlých míst?“

„Tak sejdi z černého pruhu,“ vyzvala mě Zebra. „Udělej přece něco!“

„Ale co?“ znovu jsem klesla na mysl. „V práci je to utrpení, v osobním životě naprostá tma a v peněžence jenom černá díra...“

„Aha. A na stole máš *Černý rybíz v čokoládě* a *Černý samet*. A zítra si do práce oblíkneš džíny a černý rolák jako obvykle. Divím se, že ještě nemáš černou rtěnku. Protože jinak jsi už udělala všechno pro to, abys svůj život zbavila barev.“

„Nic takového jsem neudělala. To samo,“ protestovala jsem. „Copak já jsem vymyslela krizi a samotu?“

„Víš ty co?“ pohodila hlavou Zebra. „Krise a samota na optimisty neplatí. Ale ty nejsi moc zvyklá přemýšlet o dobrých věcech. Radši se hrabeš v problémech. A čím víc se v nich hrabeš, tím jsou větší. Dáváš jim totiž svoji energii.“

„Bezva,“ z rozrušení jsem si sedla na postel. „Takže všechno je to moje vina?“

„Napadá tě snad někdo jiný?“ zazubila se přátelsky Zebra. „Je to tvůj život, tvůj černý pruh, tvoje zodpovědnost.“

„S tím nesouhlasím, nemáš pravdu,“ obhajovala jsem se. „Snažím se z toho dostat, ale nic se mi nedaří.“

„Výborně! Jen se na ni podívejme. Tak ona se snaží,“ zarehtala sarkasticky Zebra. „Nehorázně se cpe bonbony a sedativy, vyžívá se v samotě a přemýšlí, proč má tak zpackaný život.“

„To není pravda,“ pronesla jsem hrdě, i když v podstatě všechno, co říkala, byla naprostá pravda. Ucítila jsem, že se mi do očí ženou slzy.

„Slzy žádné trápení nevyřeší,“ řekla přísně Zebra. „Jestli chceš sejít z černého pruhu, tak sebou pohni. Něco se sebou udělej!“

„Co mám ale dělat?“ zeptala jsem se celá ubrečená.

„Aspoň si kup jiné bonbony,“ poradila mi Zebra. „To musíš mít všechno černé?“

„To tak nějak samo...“ pokrčila jsem rameny.

„No právě, tobě se to všechno děje tak nějak samo,“ vyčetla mi Zebra. „Žiješ neuvědoměle, v tom je ten problém. Podle principu *nemám na růžích ustláno*. Tak si sakra lehni jinam! Nebuď obětí okolností.“

„Poslyš, Zebro, nenadávej mi,“ poprosila jsem. „Já přece nejsem proti, sama se chci z toho černého pruhu nějak dostat... Radši mi porad, jak to mám udělat.“

„Tak vstávej,“ vyzvala mě Zebra. „Je deset večer a ty ležíš v posteli.“

„Už jsem vstala. A co teď?“ ptala jsem se a sunula nohy do pantoflů.

„Teď bude generální úklid!“ zavelela Zebra.

„V deset večer?“ zhrozila jsem se. „Nemůže to počkat do zítra?“

„Život nemůžeš odkládat na zítra,“ prohlásila zebra a hbitě otevřela kópytkem moji skříň. „Vyházej všechno ven.“

Pak už mě Zebra jenom honila. Donutila mě, abych prošla celý šatník a vyhodila staré věci. A to nejen abych je vyřadila, ale dokonce odnesla do popelnice. „Kdybys toho náhodou ráno začala litovat, já tě znám,“ vysvětlila mi Zebra. Potom jsem musela umýt všechno nádobí, troubu a vytřít celý byt. Pak následovala revize ledničky... A nakonec přišla na řadu moje kosmetika.

Prostě když jsem ve tři ráno vylezla ze sprchy a znovu uviděla Zebra, neměla jsem nejmenší pochyby o tom, že jsem se ze všech těch problémů zbláznila.

„Ty máš nějaké problémy?“ strašně se divila Zebra, jako by mi četla myšlenky.

„Já?“ byla řada s divením na mně. „Myslím, že jsem měla... včera... Ale teď jsem tak nějak... svěží, docela.“

„Nechceš bonbon?“ nabídla mi zebra.

„Ani ne,“ slyším se, jak říkám, „dala bych si radši jablíčko, pro svěží dech...“

„Tak to je jiná,“ přikývla spokojeně Zebra. „Tak vidíš, trochu ses rozhýbala, vymetla si pár starostí, a jak se ti zlepšila nálada, co?“

„Jaké starosti? Vždyť jsem uklízela byt,“ zamrkala jsem.

„A ty si myslíš, že se tvoje myšlenky neodrážejí ve tvém okolí? A tak je to mimochodem i obráceně,“ namítala Zebra. „Uklid si byt a vyčistíš si hlavu i duši.“

„A to je všechno?“

„Ne, není. Nesmíš lpět na špatných věcech, mysli na něco pěkného. Život přece nezná žádná hodnocení, v životě je každá událost přirozená. Hodnotíš je ty sama. A taky je sama maluješ různými barvami. Takže už prostě nic nemaluj načerno.“

„Co máš přesně na mysli?“ nenechala jsem se uchlácholit. „Dej mi nějaký konkrétní příklad.“

„Vyhodili tě z práce? Výborně! To znamená, že někde na tebe čeká mnohem lepší práce, akorát ji musíš najít. Jsi sama? Skvěle, aspoň máš dost času sama na sebe. Došly ti peníze? To je prostě úžasné. Začni držet dietu a zároveň hledej slušný zdroj příjmů. Nechal tě přítel? To je klika, aspoň uvolnil místo tomu pravému! Prostě ať se stane, co se stane, ber to z té lepší stránky. Nakonec to doopravdy bude všechno perfektní, uvidíš.“

„Co budeme dělat dál?“ zeptala jsem se se zájmem. Byla jsem naplněna touhou něco udělat.

„Dál už je to na tobě,“ navrhla Zebra. „Černý pruh je za námi. Neuškodilo by ti trochu se vyspat.“

„Nechci spát, chci žít. Poslyš, a šlo by, že by v životě žádné černé pruhy nebyly?“ napadlo mě. „Že by byly jenom bílé.“

„To by nešlo,“ zarazila se Zebra. „Jsem přece od přírody pruhovaná. A tak to má být.“

„A co kdybych tě obarvila na jinou barvu? Říkala jsi, že jsi můj život – takže já si rozhodnu, jaké pruhy budeš mít. Je to tak?“

„To jsou mi věci,“ divila se Zebra. „Ty máš ale nápady... Nikdy jsem nic takového neslyšela. Ale zní to zajímavě. Tak do toho, obarvi mě. A čím mě chceš obarvit?“

Na chvíli jsem zaváhala, neměla jsem tempery ani vodovky, ani žádné jiné výtvarné potřeby. Pak jsem si všimla bonbonů.

„Čokoládou,“ rozhodla jsem se.

Zebra potichu zařehtala – očividně údivem. Rychle jsem v misce rozpustila čokoládové bonbony – zásobila jsem se jimi na zlé časy a ty byly pryč. Potom jsem vzala štětec na pudr a společně se Zebrou jsme se věnovaly opravdovému body artu. Když jsem byla hotová, kývla jsem směrem k zrcadlu:

„Tak jak?“

„Zírááám!“ ulevil si můj pruhovaný Život a prohlížel si hnědé boky.

„Když se mě teď bude někdo ptát na život, budu říkat: Je jako zebra, chvíli bílý, chvíli čokoládový!“ slíbila jsem jí. A jestli jsem se vážně zbláznila, tak tentokrát výjimečně úspěšně a dá se říct až vesele.